

der. Men ved denne Berøring sprang Præsten op og raabte:

»Gaa fra mig — og nu skal du høre Sandheden! Det er dig... dig, der er Skyld i min stakkels lille Piges Ulykke! Ja, dig og dine Lige, som med jeres gudløse og frække Tale har ført Tusinde og atter Tusinde Mennesker i Fordærv. Rosalie voksede lykkeligt op i en god, kristelig Familje; men I forvirrede hendes Sind og drev hende ind i Fortvivlelsen! Hendes Død kommer over jer! Gud vil i Naade forbarme sig over hende for hendes Ungdoms Skyld. Det Haab vil jeg aldrig slippe! Men jer vil den Almægtige straffe frygteligt frygteligt, Povl! I Livet og i Døden! Vær vis paa det!«

Doktoren bevarede sin Ro.

»Hvorfor hidser du dig saadan op? Du veed jo godt, at Rosalie var og blev det samme kærlige lille Menneske, hun altid havde været. I religiøs Henseende en ubekymret, fordi hun var trofast ogsaa mod sin kristelige Børnelærdom. Det var dig selv, der blev en anden. Saadan forholder det sig. Men læs nu hendes egen Forklaring. Og gid den maa lære dig for Fremtiden at fare varsommere med dem, der holder af dig for din egen og ikke for din Troes Skyld. Med det Ønske vil jeg sige dig Farvel, Johannes! Vi skal nu ikke mere se hinanden, og det er kun godt. Du hader mig, og jeg har kun